

CARTES

JOSEPMARIA ESCRIVÀ DE BALAGUER

**SOBRE LA VIDA CORRENT
COM A CAMÍ DE
SANTEDAT**

*Cré'cete ante los obitá'cul
gracia de Dios no se r
lter! Inter medium mo
pertransibunt aqua — p
través de los montes!
i qué' importa que de
de recordar tu ac
elle q*

Josepmaria Escrivà de Balaguer

**Edició preparada per
Luis Cano**

Carta 1

© 2024 by Scriptor S.A.

© 2024 by Fundació Studium

Índex

[Nota de l'editor](#)

[Carta](#)

[Fer conèixer aquesta crida a tots els homes](#)

[Primers cristians](#)

[Senzillesa, sense cap mena de secret](#)

[Santificar la vida corrent](#)

[Perfecció en la vida ordinària](#)

[Mortificació en l'ordinari. El veritable esperit de penitència](#)

[Contemplatius enmig del món](#)

[Humilitat personal i col·lectiva](#)

[Consciència de la missió divina rebuda amb la vocació](#)

Nota de l'editor

Recollim en aquest llibre electrònic una *Carta* de sant Josepmaria sobre la vida normal i corrent com a camí de santedat. A diferència de les missives de l'epistolari personal d'Escrivà, aquest escrit va destinat als homes i dones de l'Opus Dei de tots els temps, si bé qualsevol cristià, i fins i tot no batejat, pot trobar-hi un estímul per viure segons l'exemple de Jesucrist i seguir la via que va traçar ell.

Sant Josepmaria va anomenar *Cartes* aquest gènere d'escrits, perquè volia fer-hi servir un to familiar, reflex de les xerrades que mantenia amb les persones de l'Obra, xerrades en les quals els transmetia de viva veu l'esperit, la història i les tradicions de l'Opus Dei. D'aquí que eviti seguir un esquema rígid i escrigui en «aparent desordre», com ell mateix explica en alguna carta, i que no tinguin to de tractat.

Són *Cartes* que volen transmetre ensenyances perennes i madures, que sant Josepmaria va recollir al llarg d'una vida, des dels seus primers anys de sacerdocí, i que va anar transcrivint en apunts, fitxes, esbossos més o menys desenvolupats... Acabades altres feines que l'urgien més, va voler donar a la impremta tot aquell material — actualitzant-ne i completant-ne la redacció— els anys seixanta del segle vint, però va desitjar posar-hi també una data antiga, en aquest cas la del 24 de març de 1930.

Ha estat publicada ja a la col·lecció d'Obres Completes de sant Josepmaria amb el núm. 1, al volum *Cartes (I)*, preparat per Luis Cano i editat per Rialp el 2020, que es pot adquirir a la pàgina web d'Edicions Rialp: www.rialp.com, tant en paper com en format digital.

En aquesta *Carta* poden distingir-s'hi quatre apartats principals:

- a. els fidels de l'Opus Dei són instruments en les mans de Déu per cridar a tothom a la santedat (1-3);
- b. aquesta crida a la santedat i a l'apostolat té com a marc la vida ordinària, el compliment dels deures professionals, familiars, etc., coses petites, normalment, fetes amb naturalitat i esforç, sense cridar l'atenció, perquè els cristians han d'actuar —com va ensenyar el mateix Jesucrist— com el llevat dins de la pasta (4-19);
- c. la humilitat és el fonament d'aquesta tasca ascètica; humilitat que, a l'Opus Dei, és tant personal com col·lectiva, i duu a comportar-se en tot moment amb rectitud d'intenció i naturalitat (20-21);
- d. la consciència de la missió rebuda impulsa els membres de l'Opus Dei a procurar acostar moltes persones a Crist, mitjançant l'apostolat personal (22-23).

[Tornar al contingut](#)

Carta 1

[Sobre la vida corrent com a camí de santedat, també coneguda per l'incipit *Singuli dies*; està datada el 24 de març de 1930 i va ser impresa per primer cop el gener de 1966]

1 Cadascun dels dies, fills estimadíssims, ha de presenciar el nostre afany per complir la missió divina que, per la seva misericòrdia, ens ha encomanat el Senyor. El cor de nostre Senyor és cor de misericòrdia, que es compadeix dels homes i s'hi acosta. La nostra entrega, al servei de les ànimes, és una manifestació d'aquesta misericòrdia del Senyor, no sols vers nosaltres, sinó vers la humanitat sencera. Perquè ens ha cridat a santificar-nos en la vida corrent, diària; i a ensenyar als altres —*providentes, non coacte, sed spontanee secundum Deum*,^[1] no pas per obligació, sinó de bon grat, per amor a Déu— el camí per santificar-se cadascú en el seu estat, enmig del món.

Veié Jesús una gran gentada —ens explica l'Evangeli—, *i se'n compadí*.^[2] Fills meus, el Senyor té posats els ulls i el cor en la multitud, en tota la gent; nosaltres també, com Jesús: aquesta és la raó de la crida divina, que hem rebut.

La perfecció cristiana és per a tots

2 Hem d'estar sempre de cara a la multitud, perquè no hi ha criatura humana que no estimem, que no mirem d'ajudar i de comprendre. Ens interessa tothom, perquè tothom té una ànima per salvar, perquè a tothom podem portar, en nom de Déu, una invitació a buscar al món la perfecció cristiana, repetint-los: *estote ergo vos*

perfecti, sicut et Pater vester caelestis perfectus est;^[3] sigueu perfectes, com ho és el vostre Pare celestial.

Van seguir Crist els màrtirs, però no ells sols, escrivia sant Agustí; i continuava amb un estil gràfic, però barroc: *hi haal jardí del Senyor no sols les roses dels màrtirs, sinó els lliris de les verges, i l'heura dels casats, i les violetes de les vídues. Estimadíssims, que no desesperi ningú de la seva vocació: per tots ha mort Crist.*^[4]

Amb quina força ha fet ressonar el Senyor aquesta veritat, en inspirar la seva Obra! Hem vingut a dir, amb la humilitat de qui se sap pecador i poca cosa —*homo peccator sum*,^[5] diem amb Pere—, però amb la fe de qui es deixa guiar per la mà de Déu, que la santedat no és cosa per a privilegiats: que a tots ens crida el Senyor, que de tots espera Amor: de tots, siguin on siguin; de tots, no hi fa res el seu estat, la seva professió o el seu ofici. Perquè aquesta vida corrent, ordinària, sense aparença, pot ser mitjà de santedat: no cal abandonar el propi estat dins el món, per buscar Déu, si nostre Senyor no dona a una ànima la vocació religiosa, ja que tots els camins de la terra poden ser ocasió d'una trobada amb Crist.

És el nostre un camí amb molt diverses maneres de pensar en el que és temporal —en el terreny professional, en el científic, en el polític, en l'econòmic, etc.—, amb llibertat personal i amb la consegüent responsabilitat també personal, que no pot atribuir ningú a l'Església de Déu ni a l'Obra, i amb la qual cadascú sap carregar amb valentia i tota lògica. Per això, la nostra diversitat no és, per a l'Obra, un problema: al contrari, és una manifestació de bon esperit, de vida corporativa neta, de respecte a la legítima llibertat de cadascú, perquè *ubi autem Spiritus Domini, ibi libertas*;^[6] on hi ha l'Esperit del Senyor, hi ha la llibertat.

3 Voldria que, en considerar aquestes coses en la presència de Déu, se us omplís el cor d'agraïment i, alhora, d'afany apostòlic, de desigs

de portar a la gent la notícia d'aquesta caritat de Crist. No ho oblideu: donar doctrina és la gran missió nostra.

En això consisteix el gran apostolat de l'Obra: mostrar a aquesta multitud, que ens espera, quina és la senda que mena de dret cap a Déu. Per això, fills meus, us heu de saber cridats a aquesta tasca divina de proclamar les misericòrdies del Senyor: *misericordias Domini in aeternum cantabo*,^[7] Senyor, cantaré tota la vida els teus favors.

Fer conèixer aquesta crida a tots els homes

4 Us he dit, des del primer dia, que Déu no espera de nosaltres coses extraordinàries, singulars; i que vol que portem aquesta beneïda crida divina per tot el món, i que inviteu molta gent a seguir-la. Però el nostre proselitisme^{*} l'hem de fer amb senzillesa, amb l'exemple de la nostra conducta: mostrant que molts —si no tothom— poden, amb la gràcia de Déu, convertir en camí diví la vida ordinària i corrent, igual com vosaltres heu sabut fer divina la vostra vida, també corrent i ordinària.

La nostra manera de ser ha d'estar amarada de naturalitat, perquè se'ns puguin aplicar aquelles paraules de la sagrada Escriptura: *Hi havia un home a la terra d'Us que es deia Job. Era un home íntegre i recte, que reverenciava Déu i s'apartava del mal*.^[8] Com que aquesta senzillesa cristal·lina, que hem de procurar tenir dins nostre, no pot ser curtedat —sense misteris ni secrets, que no en necessitem ni en necessitarem mai—, tingueu en compte allò que es llegeix a l'Eclesiàstic: *non communices homini indocto, ne male de progenie tua loquatur*;^[9] no facis bromes amb un ximple, no fos cas que els teus avantpassats fossin deshonorats.

5 La missió sobrenatural que hem rebut no ens porta a distingir-nos i a separar-nos dels altres; ens porta a unir-nos a tothom, perquè

som *iguals* que els altres ciutadans de la nostra pàtria. Som, ho repeteixo, iguals que els altres —no, *com* els altres— i hi tenim en comú les preocupacions de ciutadà, de la professió o de l'ofici que ens és propi, les altres ocupacions, l'ambient, la manera externa de vestir-nos i d'actuar. Som homes o dones corrents, que no ens diferenciem en res dels nostres companys i col·legues, dels que conviuen amb nosaltres en el nostre ambient i en la nostra condició.

M'agrada expressar-me en paràboles, i més d'una vegada he comparat aquesta missió nostra, seguint l'exemple de nostre Senyor, a la del llevat que, des de dins de la pasta,^[10] la fermenta fins a convertir-la en pa bo. He gaudit, en les meves temporades d'estiu, quan era una criatura, veient fer el pa. Llavors no pretenia treure'n conseqüències sobrenaturals: m'interessava perquè les serventes em portaven *un gall*, fet amb aquella pasta. Ara recordo amb alegria tota la cerimònia: era un veritable ritu preparar bé el llevat —un grapatet de massa fermentada, provinent de la fornada anterior—, que s'afegia a l'aigua i a la farina cernuda. Feta la mescla i pastada, la cobrien amb una flassada i, ben abrigada, la deixaven reposar fins que s'inflava a més no poder. Després, ficada a trossos dins el forn, en sortia aquell pa bo, ple d'ulls, meravellós. Perquè el llevat estava ben conservat i preparat, es deixava desfer —desaparèixer— enmig d'aquella quantitat, d'aquella *multitud*, que li devia la qualitat i la importància.

Que s'ompli d'alegria el nostre cor pensant a ser això: llevat que fa fermentar la pasta. La nostra vida no és egoista: és lluitar en primera línia, és ficar-nos dins el torrent de la societat, passant inadvertits; i arribar a tots els cors, fent en tots la gran tasca de transformar-los en bon pa, que sigui la pau —el goig i la pau— de totes les famílies, de tots els pobles: *iustitia, et pax, et gaudium in Spiritu Sancto*;^[11] la justícia, la pau i el goig de l'Esperit Sant.

Però, per ser llevat, cal una condició: que passeu inadvertits. El llevat no fa efecte si no es fica dins la massa, si no s'hi confon. No em cansaré de repetir-vos, fills meus, que no us heu de distingir en res dels altres; que la vostra aspiració ha de ser la de romandre on érem, sent el que som: cristians corrents, persones que fan una vida ordinària i senzilla.

Primers cristians

6 Contemplant les vostres vides, sembla que cobrin realitat nova les paraules que es van escriure en els començaments del Cristianisme: *els cristians no es distingeixen dels altres homes ni per la seva terra, ni per la parla, ni pels costums. Perquè ni habiten en ciutats exclusivament seves, ni parlen una llengua estranya, ni porten un gènere de vida a part dels altres. Perquè és veritat, la doctrina que viuen no ha estat inventada per ells, sinó que habitant en ciutats gregues o bàrbares, segons la sort que a cadascú li ha tocat, i adaptant-se en vestit, menjar i l'altre gènere de vida als usos i costums de cada país, donen mostres d'un peculiar tenor de conducta, admirable i, segons que confessa tothom, sorprenent.*^[12]

Però, sobretot, tinguem present l'exemple de Crist: *Després que Jesús va néixer a Betlem de Judà, en temps del rei Herodes, vingueren uns savis d'Orient i, en arribar a Jerusalem, preguntaven: on és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo. Quan el rei Herodes ho va saber, es va inquietar, i amb ell tot Jerusalem.*^[13]

S'espanten, se sorprenen: no sabien que el Salvador era ja enmig d'ells. Un rei que passa inadvertit; un rei que és Déu i passa inadvertit. La lliçó de Jesucrist és que hem de conviure entre els altres de la nostra condició social, de la nostra professió o ofici, desconeguts, com un de tants.

No desconeguts pel nostre treball, ni desconeguts perquè no destaqueu pels vostres talents; sinó desconeguts, perquè no cal que sàpiguen que sou ànimes entregades a Déu. Que ho experimentin, que se sentin ajudats a ser nets i nobles, en veure la vostra conducta plena de respecte per la legítima llibertat de tothom; en escoltar dels vostres llavis la doctrina, subratllada pel vostre exemple coherent; però que la vostra dedicació al servei de Déu passi oculta, inadvertida, com va passar inadvertida la vida de Jesús en els seus primers trenta anys.

Senzillesa, sense cap mena de secret

7 Heu de viure amb senzillesa —us he dit—, amb discreció, la vostra amorosa entrega al Senyor; heu d'estar previnguts contra la curiositat agressiva d'alguns, i tractar amb delicadesa extrema tot allò que es refereix a la intimitat de la vostra vida apostòlica.

Tot i que sé que no us fa falta, perquè coneixeu bé l'esperit que Déu ens demana que visquem, vull fer un advertiment: discreció no és misteri, ni secret; és, senzillament, naturalitat. A l'Obra no hem tingut mai, ni en tindrem, cap secret, hi insisteixo: no ens fan falta.

Abomino del secret. Quan algun cop una persona ha vingut a veure'm i m'ha dit: li parlaré en secret, li he respost: doncs posi's de genolls, que a mi no m'agrada cap més secret que el del sagrament de la Penitència. Si vol, es refia d'un amic i d'un senyor; si no, de genolls i en confessió.

8 El que ens demana nostre Senyor és naturalitat: si som cristians corrents, ànimes entregades a Déu enmig del món —en el món i del món, però sense ser mundans—, no podem comportar-nos de cap més manera: fer coses que en altres són rares, serien rares també en nosaltres. Sabeu bé que he prohibit que la nostra entrega tingui

especials manifestacions externes: no hi ha cap raó perquè portem uniformes o insígnies.

Respecto els qui pensen que, per ser bon cristià, cal posar-se al coll una dotzena d'escapularis o de medalles. Tinc molta devoció als escapularis i a les medalles, però tinc més devoció a tenir doctrina, que la gent adquireixi coneixement profund de la religió.

D'aquesta manera no cal, per demostrar que algú és cristià, que s'adorni amb un pilot de distintius, perquè el cristianisme es manifestarà amb senzillesa en les vides dels que coneixen la seva fe i lluiten per posar-la en pràctica, en l'esforç per portar-se bé, en l'alegria amb què tracten de les coses de Déu, en la il·lusió amb què viuen la caritat.

En nosaltres, no actuar així seria oblidar l'essència mateixa de la nostra crida divina, perquè llavors ja no seríem persones corrents: ens hauríem separat de la massa, i hauríem deixat de ser llevat. Una sola cosa ha de distingir-nos: *que no ens distingim*. Per això, per a algunes persones amigues de cridar l'atenció, o de fer pallassades, som estranys, perquè no som estranys.

Santificar la vida corrent

9 La vostra vida i la meva han de ser, per tant, vulgars: procurem fer bé —cada dia— les mateixes coses que tenim obligació de viure; fem al món la nostra missió divina, complint el petit deure de cada instant. Més ben dit, esforçant-nos per complir-lo, perquè de vegades no ho aconseguirem i, quan arribi la nit, a l'examen haurem de dir al Senyor: no t'ofereixo virtuts; avui només et puc oferir defectes, però, amb la teva gràcia, arribaré a poder anomenar-me vencedor.

La nostra vida sobrenatural, *la nostra divinització*, no ens ha de portar a la beneiteria de pensar que no tenim errors: moltes vegades

només tindrem imperfeccions, contra les quals lluitem amb la gràcia de Déu i amb l'esforç de la nostra voluntat. Aquesta lluita, aquesta perseverança en la tasca sobrenatural de fer divina la vida ordinària, és el que ens demana nostre Senyor, per la crida específica que hem rebut d'Ell.

10 El nostre camí no és de màrtirs —si el martiri ve, el rebrem com un tresor—, sinó de confessors de la fe: confessar la nostra fe, manifestar la nostra fe en la nostra vida diària. Perquè els socis* de l'Obra viuen la vida corrent, la mateixa vida que els seus companys d'ambient i de professió. Però en la feina ordinària hem de manifestar sempre la caritat ordenada, el desig i la realitat de fer perfecta per amor la nostra tasca; la convivència amb tothom, per portar-los *opportune et importune*, amb l'ajuda de nostre Senyor i amb gràcia humana, a la vida cristiana, i encara a la perfecció cristiana enmig del món; el despreniment de les coses de la terra, la pobresa personal estimada i viscuda.

Hem de tenir present la importància santificadora de la feina i sentir la necessitat de comprendre a tothom per servir a tothom, sabent-nos fills del Pare nostre que està en el cel, i unint —d'una manera que acaba sent connatural— la vida contemplativa amb l'activa: perquè és així que ho exigeix l'esperit de l'Obra i és així com ho facilita la gràcia de Déu, als qui generosament li serveixen en aquesta crida divina.

11 Heu d'acostar les ànimes a Déu amb la paraula convenient, que desvetlla horitzons d'apostolat; amb el consell discret, que ajuda a enfocar cristianament un problema; amb la conversa amable, que ensenya a viure la caritat: mitjançant un apostolat que he anomenat alguna vegada d'amistat i de confiança.

Però heu d'atraure sobretot amb l'exemple de la integritat de les vostres vides, amb l'afirmació —humil i audaç alhora— de viure cristianament entre els vostres iguals, amb una manera ordinària,

però coherent; manifestant, en les nostres obres, la nostra fe: aquesta serà, amb l'ajut de Déu, la raó de la nostra eficàcia.

No tingueu por del món: som del món i, units a Déu, si vivim el nostre esperit, no hi ha res que pugui fer-nos mal. Potser, de vegades, enmig de gent allunyada de Déu, la nostra conducta cristiana pugui xocar: haureu de tenir la valentia, sustentats en l'omnipotència divina, de ser fidels.

Demano per als meus fills la fortalesa d'esperit que els faci capaços de dur amb ells el seu propi ambient; perquè un fill de Déu, en la seva Obra, ha de ser com una brasa encesa, que cala foc allà on és, o almenys eleva la temperatura espiritual dels que l'envolten, arrossegant-los a viure una intensa vida cristiana.

Perfecció en la vida ordinària

12 En canvi, si mai vingués la temptació de fer coses rares i extraordinàries, venceu-la: perquè, per a nosaltres, aquesta manera d'actuar és equivocar-se, desencaminar-se. Ho diré amb un exemple que probablement us divertirà. Penseu que aneu a un hotel i demaneu un llucet. Passen uns minuts, i el cambrer us porta un plat: us el mireu, i advertiu amb sorpresa que no és un llucet, sinó una serp. Tal vegada un d'aquells grans taumaturgs, que admiro, i la vida dels quals està plena de miracles, hauria reaccionat fent-hi una benedicció i convertint el rèptil en un lluç ben guisat. Aquesta actitud em mereix tot el respecte, però no és la nostra.

La nostra és cridar el cambrer i dir-li clarament: això és una porqueria, endugui-s'ho i porti'm el que li he demanat. O també, si hi ha raons que ho aconsellin, podem fer un acte de mortificació i menjar-nos la bestiola, sabent que és serpent, oferint-ho a Déu. En realitat hi cabria una tercera posició: cridar el cambrer i clavar-li un

parell de clatellades; però aquesta tampoc és una solució nostra, perquè seria una falta de caritat.

Fills meus, allò que és extraordinari nostre és l'ordinari: l'ordinari fet amb perfecció. Somriure sempre, passant per alt —també amb elegància humana— les coses que molesten, que fastiguegen: ser generosos sense mesura. En una paraula, fer de la nostra vida corrent una contínua oració.

N'hi ha que tenen un esperit diferent, aquell que podríem dir del gran taumaturg: em sembla bé, l'admiro, però no l'imitaré mai. El nostre esperit és esperit de providència ordinària. Més miracle és que cada dia es compleixin les lleis que regeixen la natura, que el fet que alguna vegada s'hi produeixi una excepció. No sigueu amics de miracleries: el miracle de l'Obra consisteix a saber fer, de la prosa petita de cada dia, hendecasíl·labs, vers heroic.

13 Molt clar és, doncs, el nostre camí: les coses petites. Es pot comparar la nostra vida, sent nosaltres homes fermes i forts, a la d'un nen petit —ho haureu vist tantes vegades— a qui porten de passeig pel camp, i recull una floreta, i una altra, i una altra. Flors petites i humils, que passen inadvertides als grans, però que ell —com que és nen— veu, i les ajunta fins que en fa un pom, per oferir-lo a la seva mare, que se'l mira amb mirada d'amor.

Som criatures davant de Déu, i si considerem així la nostra vida ordinària, en aparença sempre igual, veurem que les hores de les nostres jornades s'animen, que estan plenes de meravelles, diverses entre si i totes boniques. N'hi ha prou de no tancar els ulls a la llum divina, perquè nostre Senyor ens està parlant constantment en mil petits detalls de cada dia.

14 En aquesta vida corrent, mentre anem endavant per la terra amb els nostres companys de professió o d'ofici —com diu el refrany,

cada ovella amb sa parella, que així és la nostra vida—, Déu Pare nostre ens dona l’ocasió d’exercitar-nos en totes les virtuts, de practicar la caritat, la fortalesa, la justícia, la sinceritat, la templança, la pobresa, la humilitat, l’obediència... Us ho diré amb sant Joan Crisòstom, que adreçant-se als qui somiaven a practicar les virtuts en ocasions difícils, a la plaça pública, els recordava com *tot això podem exercitar-ho a casa nostra mateix: amb els amics, amb la dona, amb els fills. Comencem per una cosa senzilla: per exemple, no jurar. Practiquem aquesta ciència espiritual a casa. Segur que no faltaran els qui vinguin a empipar-nos: el criat us irrita, la dona us treu de polleguera amb els seus moments de mal humor, la criatura us tempta a esclatar en amenaces i renecs amb les seves entremaliadures i rebel·lies. Doncs bé, si a casa, burxats constantment per tot plegat, aconsegiu no deixar-vos arrossegar a jurar, fàcilment en sortireu indemnes també a la plaça pública.*^[14]

Puc explicar-vos també una altra anècdota senzilla i clara. Fa uns quants anys —abans que Déu volgués la seva Obra—, coneixia una persona ja gran que solia deixar la roba desordenada, llançada per aquí i per allà. Quan algú li ho feia notar, comentava: la roba és per a mi, i no jo per a la roba. Després, quan Déu em cridà a la seva Obra, en recordar aquella feta, vaig comprendre que la roba, que les coses de què em serveixo, no són per a mi; o més ben dit, que són per a mi, per Déu: que em permeten viure la pobresa, fent-les servir amb cura, fent-les rendir.

Mortificació en l’ordinari. El veritable esperit de penitència

15 Ens ha cridat el Senyor a la seva Obra, perquè siguem sants; i no serem sants, si no ens unim a Crist en la Creu: no hi ha santedat sense creu, sense mortificació. On més fàcilment trobarem la mortificació és en les coses ordinàries i corrents: en la feina intensa,

constant i ordenada; sabent que el millor esperit de sacrifici és la perseverança a acabar amb perfecció la tasca començada; en la puntualitat, omplint de minuts heroics el dia; en la cura de les coses, que tenim i utilitzem; en l'afany de servei, que ens fa complir amb exactitud els deures més petits; i en els detalls de caritat, per fer amable a tothom el camí de santedat en el món: un somriure pot ser, de vegades, la millor mostra del nostre esperit de penitència.

En canvi, fills meus, no és esperit de penitència el de qui fa uns dies grans sacrificis, i deixa de mortificar-se els següents. Té esperit de penitència el qui sap vèncer-se cada dia, oferint a nostre Senyor, sense espectacle, mil coses petites. Aquest és l'amor sacrificat, que espera Déu de nosaltres.

16 Sabem també que les temptacions que cal témer no són tant grans batalles, com més aviat *les guineus menudes que destrossen les vinyes*,^[15] perquè *qui menysprea el poc que té, decaurà més cada vegada*.^[16] Només així aconseguirem *que aquest cos corruptible es revesteixi d'allò que és incorruptible, i que aquest cos mortal es revesteixi d'immortalitat*.^[17]

I us he ensenyat que la nostra manera sobrenatural de procedir ha de portar-nos a col·locar la lluita en detalls petits —l'ordre a la feina, la puntualitat en el pla de vida, la fidelitat als deures d'estat o de l'ofici, que es presenten en cada instant—, de tal manera que aquí, en les nostres *batalles de nen*, es cansi i es desgasti l'enemic.

Contemplatiu enmig del món

17 Si en les coses petites hi ha la nostra lluita, d'aquestes coses hem de prendre ocasió per al nostre diàleg amb Déu. És possible que hi hagi gent que, com aquells homes forts que en tenen prou amb fer només un gran àpat al dia, mantinguin la tensió interior gràcies a una llarga estona d'oració; nosaltres som criatures que necessiten,

per mantenir-se, molts petits menjars: tenim sempre necessitat de nou aliment.

Cada dia hi ha d'haver alguna estona dedicada especialment al tracte amb Déu, però sense oblidar que la nostra oració ha de ser constant, com el batec del cor: jaculatòries, actes d'amor, accions de gràcies, actes de desgreuge, comunions espirituals. Quan caminem pel carrer, quan tanquem o obrim una porta, quan albirem de lluny el campanar d'una església, en començar els nostres quefers, mentre els fem i quan els acabem, tot ho referim a nostre Senyor. Estem obligats a fer de la nostra vida ordinària una oració continuada, perquè som ànimes contemplatives enmig de tots els camins del món.

18 He volgut, fills estimadíssims, descriure-us alguns trets de la nostra manera de santificar la vida ordinària, convertint-la en mitjà i ocasió de santedat pròpia i aliena. Assolirem aquest fi, si tenim present la condició dita: que cuidem la importància de les coses petites.

Va bé recordar la història d'aquell personatge* imaginat per un escriptor francès, que pretenia caçar lleons als corredors de casa seva i, naturalment, no en trobava. La nostra vida és comuna i corrent: pretendre servir el Senyor amb coses grans seria com intentar anar a la caça de lleons als corredors. Igual que el caçador del conte, acabaríem amb les mans buides: les coses grans, normalment, es presenten només en la imaginació, rarament en la realitat.

En canvi, al llarg de la vida, si ens mou l'amor, quants detalls trobarem que es poden cuidar, quantes ocasions de fer un petit servei, quantes contradiccions —sense importància— sabrem revalorar. Petites coses que costen i que s'ofereixen per un motiu concret: l'Església, el Papa, els teus germans, totes les ànimes.

Fills meus, us ho repeteixo un cop més: hauríem errat el camí si menyspreéssim les coses petites. En aquest món tot el que és gran és una suma de coses petites. Que us fixeu en el que és petit, que estigueu en els detalls. No és obsessió, no és mania: és afecte, amor virginal, sentit sobrenatural en tot moment, i caritat. Sigueu sempre fidels en les coses petites per Amor, amb rectitud d'intenció, sense esperar a la terra un somriure, ni una mirada d'agraïment.

19 Si viviu així, fareu amb la vostra vida un apostolat fecund, i mereixereu al final del camí l'elogi de Jesús: *quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam: intra in gaudium domini tui*,^[18] has estat fidel en poca cosa, en les coses petites, jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor.

La nostra vida és senzilla, ordinària, però si la viviu d'acord amb les exigències del nostre esperit serà alhora heroica. No és mai, la santedat, cosa mediocre, i no ens ha cridat el Senyor per fer més fàcil, menys heroic, caminar vers Ell. Ens ha cridat perquè recordem a tothom que, en qualsevol estat i condició, enmig dels afanys nobles de la terra, poden ser sants: que la santedat és cosa assequible. I alhora, perquè proclamem que la meta és ben alta: *sigueu perfectes, com ho és el vostre Pare celestial*.^[19] La nostra vida és l'heroisme de la perseverança en el que és corrent, en les coses de cada dia.

No és una cosa sense valor, la vida habitual. Si fer cada dia el mateix pot semblar rom, pla, sense al·licients, és perquè falta amor. Quan hi ha amor, cada nou dia té un altre color, una altra vibració, una altra harmonia. Que ho feu tot per Amor. No ens cansem d'estimar el nostre Déu: tenim necessitat d'aprofitar tots els segons de la nostra pobra vida per servir totes les creatures, per amor a nostre Senyor, perquè el temps de la vida mortal és sempre poc per estimar, és curt com el vent que passa.^[20]

Algú pot imaginar tal vegada que en la vida ordinària hi ha poc per oferir a Déu: petiteses, nimietats. Un nen petit, volent agradar el seu pare, li ofereix el que té: un soldadet de plom escapçat, un rodet sense fil, unes pedretes, dos botons: tot el que té *de valor* a les butxaques, els seus *tresors*. I el pare no considera la puerilitat del regal: l'agraeix i estreny el fill contra el cor, amb immensa tendresa. Actuem així amb Déu, que aquestes criaturades —aquestes petiteses— es fan *coses grans*, perquè és gran l'amor: aquest és el nostre fort, fer heroics per Amor els petits detalls de cada dia, de cada instant.

Humilitat personal i col·lectiva

20 Siguem humils, busquem només la glòria de Déu: perquè la nostra vida d'entrega, callada i oculta, ha de ser una constant manifestació d'humilitat. La humilitat és el fonament de la nostra vida, mitjà i condició d'eficàcia. La supèrbia i la vanitat poden presentar com a atractiu la vocació de fanal de festa popular, que llueix i es belluga, que està a la vista de tothom; però que, en realitat, dura només una nit i mor sense deixar res rere seu.

Aspireu més aviat a cremar-vos en un racó, com les llànties que acompanyen el sagrari en la penombra d'un oratori, eficaces als ulls de Déu; i, sense fer ostentació, acompanyeu també els homes —els vostres amics, col·legues, parents, els vostres germans!— amb el vostre exemple, amb la vostra doctrina, amb el vostre treball i amb la vostra serenitat i amb la vostra alegria.

Vita vestra est abscondita cum Christo in Deo;^[21] viviu de cara a Déu, no de cara als homes. Aquesta ha sigut i serà sempre l'aspiració de l'Obra: viure sense glòria humana; i no oblideu que, en un primer moment, m'hauria agradat fins i tot que l'Obra no tingués ni nom, perquè la seva història la conegués només Déu: però, com que

abominem del secret i volem treballar sempre dins dels límits de la llei, en cada país, no podrem deixar de fer servir un nom.

Aquesta ha de ser també l'aspiració de cadascun de vosaltres, fills meus: passar inadvertits, imitar Crist, que va estar ocult trenta anys sent senzillament *el fill del fuster*;[22] imitar Maria a qui, sent Mare de Déu, abelleix de dir-se esclava seva: *ecce ancilla Domini*.^[23]

21 Nostre Senyor ens vol humils: aquesta humilitat no vol dir que no arribeu a on heu d'arribar en el terreny professional, en el treball ordinari, i, per descomptat, en la vida espiritual. Cal arribar-hi, però sense buscar-vos a vosaltres mateixos, amb rectitud d'intenció. No vivim per a la terra, ni per a la nostra honra, sinó per a l'honra de Déu, per a la glòria de Déu, per al servei de Déu: només això ens mou.

Déu s'ha volgut servir de vosaltres, de la vostra lluita per assolir la santedat i fins i tot dels vostres talents humans. Recordeu sempre el mandat de Crist: *que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel*.^[24] Per a Ell tota la glòria, tot l'honor: *soli Deo honor et gloria in saecula saeculorum*,^[25] només a Déu hem de donar l'honor i la glòria, pels segles sense fi.

No deixeu de meditar les paraules de l'Apòstol: *què és Apol·ló?, què és Pau? Només són uns servidors que us han encaminat a creure, cada un segons allò que ha rebut del Senyor. Jo vaig plantar, Apol·ló va regar, però és Déu qui feia créixer. Per això no són res ni el qui planta ni el qui rega; només compta Déu, que fa créixer*.^[26]

No oblideu que és senyal de predilecció divina passar ocults. A mi m'enamora el text de l'Evangeli en què sant Joan, en descriure un grup dels deixebles, ens diu: *es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs, l'anomenat Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu*

i dos deixebles més.^[27] Tinc una gran simpatia a *aquests dos*, dels quals ni tan sols se sap el nom, perquè passen inadvertits. Em produeix una gran alegria pensar que es pot viure tota una vida d'aquesta manera: ser apòstol, ocultar-se i desaparèixer. Encara que de vegades costi, és molt bonic desaparèixer: *Illum oportet crescere, me autem minui.*^[28]

Consciència de la missió divina rebuda amb la vocació

22 Fills meus, tenim molta feina a fer en el món: el Senyor ens ha donat una missió divina. Des del primer dia us he invitat a agrair aquesta mostra de predilecció sobirana, aquesta crida divina en servei de tots els homes: Déu ens demana que l'afany apostòlic ompli els nostres cors, que ens oblidem de nosaltres mateixos, per ocupar-nos —amb sacrifici fet de bon grat— de la humanitat sencera. La majoria dels que tenen problemes personals, en tenen per l'egoisme de pensar en ells mateixos. Donar-se, donar-se, donar-se! Donar-se als altres, servir els altres per amor de Déu: aquest és el camí.

Hem d'omplir de llum el món, perquè el nostre servei ha de ser fet amb alegria. Que on hi hagi un fill de Déu en la seva Obra no falti aquest bon humor, que és fruit de la pau interior. De la pau interior, i de l'entrega: donar-se al servei dels altres és de tal eficàcia, que Déu ho premia amb una humilitat plena de goig espiritual.

No hi ha res que pugui produir una satisfacció més gran que portar tantes ànimes a la llum i al caliu de Crist. Persones a les quals ningú ha ensenyat a valorar la seva vida corrent, per a les qui les coses ordinàries semblen vanes i sense sentit, que no arriben a comprendre aquesta gran veritat i a admirar-se'n: Jesucrist s'ha preocupat de nosaltres, fins dels més petits, fins dels més insignificants. A tota la gent li heu de dir: també a vosaltres us busca

Crist, com va buscar els primers dotze, com va buscar la dona samaritana, com va buscar Zaqueu; com el paralític: *surge et ambula*,^[29] aixeca't que el Senyor t'espera; com el fill de la vídua de Naïm: *tibi dico, surge!*,^[30] a tu t'ho dic, aixeca't de la teva comoditat, de la teva poltroneria, de la teva mort.

Déu fa a alguns una altra crida —que jo estimo i venero, per bé que no és la meva ni la vostra—, i les invita a sortir del món; però a la gran majoria dels cristians els vol a l'indret on eren, al seu lloc, al seu ambient, a la seva professió, perquè continuïn sent gent corrent i alhora *llum del món, sal de la terra*.^[31]

23 Fills meus, fe. Considereu el que escriu sant Pau als de Corint: *modicum fermentum totam massam corrumpit*,^[32] una mica de llevat fa pujar tota la pasta. Estigueu units en l'amor de Déu, en el tracte confiat amb Jesús, en la devoció filial a Maria santíssima. Si sou fidels, com a fruit de la vostra entrega callada i humil, el Senyor —per les vostres mans— obrarà meravelles. Es tornarà a viure aquell passatge de sant Lluç: *els setanta-dos deixebles van tornar plens d'alegria i deien: Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom*.^[33]

Fills meus: *date, et dabitur vobis: mensuram bonam, et confertam, et coagitatam, et supereffluentem dabunt in sinum vestrum*,^[34] doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Doneu molt i tindreu molt: compreneu, i acabarem sent compresos; vulgueu bé a tothom, i acabarem sent estimats de tothom.

Escolteu sempre en el vostre cor aquell clam del Senyor, que ha remogut tantes ànimes, també la meva: *ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?*,^[35] he vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa! Encesos en aquest foc diví vosaltres i jo, veurem com es depura la nostra vida: com aprenem a

lluitar contra els nostres errors, a adquirir la perfecció cristiana, la *bona deïficació*.

Només així, amb Amor —caritat de Crist— i amb la humilitat del coneixement propi, podrem tenir veu, per dir al Senyor nostre, *non verbo neque lingua, sed opere et veritate*^[36] —no amb la llengua, sinó amb les obres i de veritat— que volem seguir les seves petjades; només així sabrem respondre a la crida de Déu amb un crit de vertadera entrega, de correspondència a la gràcia divina: *ecce ego, quia vocasti me!*;^[37] soc aquí, he sentit que em cridaves!

Us beneeix afectuosament el vostre Pare.

Madrid, 24 de març de 1930

---

^[1] 1 P 5,2 (Vg).

^[2] Mc 6,34.

^[3] Mt 5,48.

^[4] S. Agustí d'Hipona, *Sermo* 304, 2 (PL 38, col. 1396).

^[5] Lc 5,8.

^[6] 2 Co 3,17.

^[7] Sal 89[88],2.

* «Proselitisme»: aquest terme, que durant segles ha sigut sinònim de propagació de l'Evangelí, té un significat precís per a sant Josep maria, inspirat en l'Escl'itura i en la Tradició de l'Església:

contagiar als altres l'amor a Jesucrist i els desigs de lliurar-se al seu servei, amb delicat respecte de la seva llibertat (N. de l'e.).

[8] Jb 1,1.

[9] Si 8,5.

[10] Cf. Mt 13,33.

[11] Rm 14,17.

[12] *Ad Diognetum*, 5, 1-4 (SC 33, p. 63).

[13] Mt 2,1-3.

* «Socis»: avui es prefereix anomenar-los «membres» o «fidels». «*opportune et importune*»: «amb oportunitat i sense», cf. 2 Tm 4,2 (N. de l'e.).

[14] St. Joan Crisòstom, *In Matthaeum Homilia* 11, 8 (PG 57, col. 201).

[15] Ct 2,15.

[16] Si 19,1.

[17] 1 Co 15,53.

* «Aquell personatge»: al·ludeix al protagonista de la novel·la *Tartari de Tarascó* (1872), d'Alphonse Daudet (1840-1897) (N. de l'e.).

[18] Mt 25,21.

[19] Mt 5,48.

[20] Cf. Jb 7,7.

[\[21\]](#) Col 3,3.

[\[22\]](#) Mt 13,55.

[\[23\]](#) Lc 1,38.

[\[24\]](#) Mt 5,16.

[\[25\]](#) 1 Tm 1,17.

[\[26\]](#) 1 Co 3,4-7.

[\[27\]](#) Jn 21,2.

[\[28\]](#) Jn 3,30.

[\[29\]](#) Cf. Mc 2,9.

[\[30\]](#) Lc 7,14.

[\[31\]](#) Mt 5,13-14.

[\[32\]](#) 1 Co 5,6.

[\[33\]](#) Lc 10,17.

[\[34\]](#) Lc 6,38.

[\[35\]](#) Lc 12,49.

[\[36\]](#) Cf. 1 Jn 3,18.

[\[37\]](#) 1 S 3,6.

[Tornar al contingut](#)